

XXXII.

Forflag til Lov,

hvorved

Retten til Bortforpagtning af Fæstegaarde efter Fdn. 15de Juni 1792
§ 11 nærmere bestemmes og begrændses m. V.

§ 1.

Den i Fdn. 15de Juni 1792 § 11 givne Tilladelse til at bortforpagte Gaarde, der ere Fæstetvang undergivne, paa to eller flere Personers Levetid, ophæves.

§ 2.

Ved Bortforpagtning paa 50 eller flere Aar af en Gaard, der er Fæstetvang undergivet, maa Jorddroten herefter ikke modtage eller betinge sig af Forpagteren anden Betaling eller Ydelse som Bederlag for Brugen end den aarlige Forpagtningsafgift. Denne bliver i Forpagtningscontracten at fastsætte til et bestemt, for alle Forpagtningsaarene lige stort Beløb, dog at det skal staae Parterne frit for i Contracten at vedtage, at Afgiften i de første Forpagtningsaar, men i ethvert Fald ikke udover 9 Aar, skal erlægges med et Beløb, der er indtil $\frac{1}{5}$ mindre end den aarlige Afgift for den følgende Tid, og i et lige Antal af de sidste Aar med et Beløb, der er saameget større end den hidtil erlagte Afgift, som Nedsættelsen i de første Aar har udgjort. — Forpagtningsafgiften maa ikke forudbetales eller betinges forudbetalt for længere Tid end eet Aar.

§ 3.

Tilfidsættelse af de i denne Lov indeholdte Bestemmelser medfører, at den paagjældende Gaard ikke ansees som lovligt bortforpagtet.

§ 4.

Den i Forordningen af 9de Februar 1820 § 2 foreffrevne Bøde for det der omhandlede Forhold forhøies til 50 Rd. for hver Tønde Hartkorn, hvoraf Gaarden bestaaer.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Nærværende Lovforflag stemmer i det Væsentlige med det i Rigsdagens sidste Samling af Folkethinget vedtagne Forflag til Lov om Bortforpagtning af Gaarde, der ere Fæstetvang undergivne, hvilket Forlags Behandling i Rigsdagen paa Grund af Samlingens Slutning ikke blev tilendebragt. Ministeriet har nemlig i det Hele kunnet slutte sig til de Betragtninger, der have ligget til Grund for nysnævnte Lovforflag, idet man ikke har kunnet Andet end anerkjende Betimeligheden og Hensigtsmæssigheden af i visse Retninger at ændre de herhenhørende Bestemmelser i Fdn. 15de Juni 1792 § 11, der deels ikke længere kunne ansees for tidsvarende, hvilket navnlig gjælder om Bortforpagtning paa 2 eller flere Personers Levetid, og deels, forsaavidt angaaer Bortforpagtning paa Aaremaal, ialtsald paa mange Steder anvendes paa en Maade, der, om den end ikke kommer i Strid med Forordningens udtrykkelige Ord, dog ganske vist ikke stemmer med hvad der ved den nævnte Lovbestemmelse har været tilfjet.

Man har derhos fundet, at der hertil turde være saameget mere Opfordring, som man ved de af Ministeriet i den seneste Tid indhentede